

“ONMIDDELLIJK”

Een toespraak, bedoeld om te lezen op zondag 16 april 1899, gehouden door C.H. Spurgeon op zondagavond 15 januari 1882.

De tekst is Mattheüs 4:20: “Zij lieten onmiddellijk hun netten liggen en volgden Hem.” (King James Version)

“Zij lieten onmiddellijk hun netten liggen.” Onmiddellijk, zonder aarzeling, zonder vraag, meteen, ter plekke, daar en toen, ogenblikkelijk, op de roep van de Meester “lieten ze hun netten liggen en volgden Hem.” Het was één van de kenmerken van het gezag en de kracht van onze Heiland dat, wanneer Hij iets beval, de mensen gehoorzaamden. Uw geheugen zal u helpen om u de vele voorbeelden te herinneren, waarin personen en zelfs stoffelijke dingen, ogenblikkelijk gehoorzaamden, wanneer Christus hen het bevel gaf. Satan en legioenen van demonen, ziekten van allerlei aard en zelfs wind en golven – die dingen, die meestal onstuimig en woest lijken te zijn – sloegen altijd acht op de wet, die van Zijn lippen kwam. Wanneer Hij sprak, gebeurde het, want Zijn woord was met kracht.

Dit is een kenmerk van het krachtdadige roepen door de Goddelijke genade. Steeds, wanneer het gebeurt, worden mensen ertoe geleid “onmiddellijk” te gehoorzamen. Ik kan u roepen, zolang als ik wil; toch zult u op al mijn roepen niet tot Christus komen, maar als Christus door Zijn Geest u roept, zult u komen, ja, dan zult u “onmiddellijk” komen. Wanneer het bevel van Christus met Goddelijke kracht wordt toegepast op de ziel, dan is er een ogenblikkelijke overgave van het hart aan Hem en Zijn gebod wordt in het leven gehoorzaamd. Beoordeel daarom uzelf, geliefde vrienden, of het woord van God met kracht tot u is gekomen, of niet, want als het niet met almachtige kracht is gekomen, maar u het slechts hebt gehoord, zoals ik het uitsprak, dan zult u tot me zeggen, zoals Felix tot Paulus zei: “Ga voor heden heen; wanneer ik weer eens een gelegenheid heb, zal ik u roepen.” Maar als de waarheid, die verkondigd wordt, vergezeld wordt door de kracht van de Heilige Geest, zal steeds, wanneer de Here spreekt: “Zoek Mijn aangezicht”, uw hart antwoorden: “Uw aangezicht, Here, zal ik zoeken.” Bidt tot de Here, u, die de roep van Zijn Geest hebt gehoord en beantwoord, dat diezelfde oproep aan anderen gegeven mag worden en het met kracht op hen mag worden toegepast tot de eer en heerlijkheid van Gods genade.

Ik ga op twee manieren één woord van mijn tekst gebruiken: “onmiddellijk”. Ten eerste wijs ik erop, dat dit woord “onmiddellijk” *het motto dient te zijn van alle christenen*. Alle discipelen van de Here Jezus Christus moeten dit woord als hun poolster nemen. Ten tweede: *laten alle zoekenden het ook als hun motto nemen*: “onmiddellijk”. Als u Christus wilt vinden, zoek Hem dan meteen, “onmiddellijk”.

I. Ten eerste dan, laat dit woord “onmiddellijk” HET MOTTO ZIJN VAN ELKE DISCIPEL VAN DE HERE JEZUS CHRISTUS.

Toen ik vele jaren geleden preekte in de Kathedraal van Genève, gaven de broeders, nadat de dienst voorbij was, mij een grote bronzen herdenkingsmedaille van Johannes Calvijn cadeau met daarop deze zinsnede: “Hij volhardde, als ziende de Onzienlijke”. Dat was voor hem een heel toepasselijk motto. Op de buitenkant van zijn boekwerken staan deze woorden, welke ook een goede beschrijving van de man geven: “Prompte et sincere in opere Domini.” – “Direct en oprecht in het werk van de Here.” Ik was blij met deze twee motto’s en mijn gebed was toen en is nog steeds, dat zij beide ook de mijne mogen zijn, evenals van Calvijn. Ik bid dat ik mag volharden als ziende de Onzienlijke en dat ik ook mag leven om die andere aanbeveling te verdienen: “Direct en oprecht in het werk van de Here.” Ik geloof, dat wij allen, die de Heiland liefhebben, oprecht zijn, maar we zijn niet allemaal even direct als

oprecht. U weet dat in de zakenwereld mensen van iemand houden, die direct betaalt, op wie ze altijd kunnen vertrouwen. We houden ook van mensen, die direct hun beloften uitvoeren, maar o, om direct te zijn in het werk van de Here. Niet slechts het goede doen, maar het ook op het goede moment doen. Dat goede moment is bijna altijd de tijd, die door mijn tekst wordt aangeduid met “onmiddellijk”. “Wat uw hand ook vindt om te doen, doe het met geheel uw kracht” en doe het meteen. Laat het niet bij de stapel van goede bedoelingen liggen, maar als u wordt aangespoord om het te doen, ga dan aan het werk en doe het ter plekke.

“Onmiddellijk” dient het motto van de christen te zijn, ten eerste **wat betreft het gehoorzamen van de wetten van Christus**. Op het moment dat u, mijn geliefde vriend, door het geloof in Christus zich bevindt in het Koninkrijk der hemelen, tracht dan een getrouw onderdaan te zijn, die zich aan de wet houdt. Maria zei op het bruiloftsfeest te Kana tegen de knechten over haar Zoon: “Wat Hij u ook zegt, doe het” en ik zeg hetzelfde: “Wat Hij u ook zegt, doe het.” U hebt Hem nu aangenomen om uw Here en Koning te zijn, praat hier niet alleen over, maar doe het en doe het meteen. “Ik raad u aan”, zei Salomo, “het gebod van de koning te houden.” Neem dat advies van Salomo aan en laat me er als een aanhangsel aan toevoegen: “Houd de geboden van de koning onmiddellijk.” Zodra iemand een gelovige in Christus wordt, is de volgende stap voor hem, gedoopt te worden. De twee dingen worden in het Nieuwe Testament voortdurend met elkaar verbonden. Onze Here zei: “Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden.” Toen de kamerling bij een zeker water kwam, vroeg hij aan Filippus: “Wat is er tegen, dat ik gedoopt word?” Filippus antwoordde: “Als u met uw gehele hart gelooft, mag u gedoopt worden.” Ik voeg daar aan toe: “Als u met uw gehele hart gelooft, dan mag u niet alleen, maar dan hebt u de plicht om volgens de wet van het Koninkrijk van Christus het te doen.” Vertelt u me dat u niet kunt zien, dat het uw plicht is? Ik wil u adviseren eerlijk de Bijbel te onderzoeken, het onderwijs en de levenspraktijk van onze Here en Zijn apostelen na te gaan met betrekking tot de doop der gelovigen. Als u daarna nog steeds hetzelfde zegt, moet ik u aan uw Meester overlaten; ik ben niet uw rechter.

Ik hoop dat er geen vraag zal zijn bij iemand van u, die de Here liefheeft, wat betreft het volgende punt. Het is de plicht van elke gelovige in Christus om aan Zijn tafel te komen. Hij zei: “Doe dit tot Mijn gedachtenis.” Hij gebiedt ons samen te komen in Zijn naam en Zijn dood te gedenken bij het breken van het brood en het schenken van de wijn. Hoe kunt u dan zeggen, dat u Zijn gehoorzame discipel bent als u tot nu toe deze inzetting totaal hebt veronachtzaamd? “Onmiddellijk”, vriend, gehoorzaam “onmiddellijk” beide inzettingen van het Koninkrijk en stel het niet langer uit.

Voeg uzelf ook “onmiddellijk” bij het volk van God. Christus’ dienstknechten, de gekochten door het bloed van Christus, worden “schapen” genoemd. Schapen zijn groepsdieren; ze leven altijd in kudden. Voeg uzelf ergens bij uw broeders. Als er kwaad van hen wordt gesproken, ga en laat er samen met hen ook kwaad van u worden gesproken; probeer er niet beter af te komen dan de rest van de dienstknechten van uw Meester, maar neem het kruis van Christus op en volg Hem. Geef uzelf eerst aan Christus en daarna aan ons of aan een andere christelijke gemeente overeenkomstig de wil van God en doe dit “onmiddellijk”. En wat er ook blijkt de wet van het huis te zijn - en de wet van het huis van Christus is heel duidelijk beschreven in de evangeliën en de brieven - gehoorzaam de wet van het huis en gehoorzaam die “onmiddellijk”.

Vervolgens, geliefde vrienden, maak dit woord “onmiddellijk” tot uw motto **wat betreft het beginnen met de dienst voor Christus**. U vraagt: “Wanneer moet een gelovige beginnen te werken voor Christus?” Ik antwoord: “Onmiddellijk.” Er zijn geen arbeiders voor de Meester, die zo nuttig zijn als degenen, die nuttig beginnen te worden als zij nog jong zijn. Soms bekeert God mensen op middelbare leeftijd of zelfs op de oude dag en gebruikt hen dan in Zijn dienst, maar toch durf ik te beweren, dat de kerkgeschiedenis laat zien, dat de meest bruikbare dienstknechten van Christus diegenen waren, die vroeg werden gevangen en die

vanaf hun jeugd getuigenis aflegden van het evangelie van Christus. In elk geval vraag ik u om zodra **u** ooit bekeerd wordt, iets voor Jezus te doen om zo ook verder klaargemaakt te worden voor toekomstig werk. In het geval van sommige oude mensen, die de godsdienst al jaren belijden, maar die vervolgens zo goed als niets voor Christus hebben gedaan, vind ik het heel erg moeilijk om hen ooit nog weer in beweging te krijgen. Wanneer ik een zadel op hen leg, zijn ze erg weerspannige dieren, zoals een paard, dat nooit afgericht is. Maar als ik ze africht wanneer ze nog veulen zijn, raken ze gewend aan hun werk; het wordt een genoegen voor hen en ze zouden niet gelukkig zijn, tenzij ze iets voor de Here Jezus hadden te doen. Als Christus u verlost heeft, geliefde vrienden, en u weet dat, begin dan “onmiddellijk” aan Zijn dienst. Laat er hoe dan ook geen uitstel zijn, maar begin meteen te arbeiden voor uw Here.

Ik herinner me, dat ik heel wat bespottingen over me heen kreeg en een heleboel berispingen van sommigen, die zichzelf heel erg verstandig vonden, omdat ik begon te preken, toen ik zestien was. Ik kreeg het advies om in Jericho te blijven, totdat mijn baard was gegroeid. Er werden me nog heel veel andere adviezen gegeven, maar ik beken dat ik er nooit spijt van heb gehad, dat ik een zeer jeugdige prediker van het Woord was. Als ik mijn tijd weer over mocht doen, dan zou ik graag precies hetzelfde doen als ik toen deed. O u, jonge mensen, die net bekeerd bent, probeer God meteen te dienen, want als u uw jaren in ijdelheid doorbrengt, totdat de jongen uitgegroeid is tot een volwassen man en een baard zijn kin siert, dan vraag ik me af of hij niet een luiwammes zal zijn voor de rest van zijn leven. Nee, nee, begin meteen te werken, “onmiddellijk”. Zoek uw plek en ga daar staan. Vraag uw Meester u uw deel van het grote oogstveld toe te wijzen en begin daar met geheel uw kracht te werken; blijf daar met Gods hulp aan het werk tot uw sterfdag. “Onmiddellijk” dient uw motto te zijn wat betreft de dienst aan uw Meester.

Terwijl ik dit motto geef voor het begin van ons levenswerk, wil ik dit graag voorstellen aan alle christenvrienden als een geschikt motto **voor elk werk, zodra het zich aandient**. Als er iets goeds gedaan moet worden, wanneer zal ik het dan doen? “Onmiddellijk.” Er bestaat geen betere tijd voor de uitvoering van een goed plan. Hoeveel uitstekende projecten zijn een poosje uitgesteld en daarom nooit uitgevoerd tot welzijn van de mensen! Nu, geliefde vrienden, vooral u, die kinderen rondom u hebt, als u mij vraagt: “Wanneer zal ik beginnen hen te trainen voor God?”, dan antwoord ik: “Onmiddellijk”. “Maar ze zijn nog zo jong.” Wel, het maakt niet uit hoe jong ze zijn. U zult een slecht humeur ontdekken en veel ander kwaad omhoog zien komen uit het hart van zelfs de kleinste kinderen; de tijd om dat tegen te gaan is: zodra het zich voordoet. U zult ontdekken, dat satan het vroegste uur zal nemen dat hij kan vinden om zijn dodelijk werk te verrichten. Hij is ’s morgens altijd vroeg in de weer en hij zal proberen, als hij dat kan, om het onkruid op dat kleine stukje grond te zaaien. Begin even vroeg als satan en vraag God door Zijn genade, dat u uw kind de dingen van het eeuwige leven “onmiddellijk” mag onderwijzen. Ik zou tot u, geliefde moeder, willen zeggen, als u nog nooit met uw dochter over haar ziel hebt gepraat, doe dit dan deze avond. “Maar,” antwoordt u, “als ik thuis kom, zal ze in bed liggen.” Als dat zo is, maak haar dan wakker, maar praat en bid vanavond met haar. Laat haar dan weer in slaap vallen; begin meteen met deze heilige dienst, als u die tot nu toe hebt veronachtzaamd. En u, geliefde vader, als u nog nooit persoonlijk met uw kinderen over de Heiland hebt gesproken, dan kent u niets van het gezag, dat u over hen zou hebben, als u het wel zou doen. Ik zal het nooit vergeten, dat mijn vader met mij sprak over mijn ziel en mij vroeg om te bidden, toen ik nog een jongen was. Ik herinner me met welk een schaamte ik de poging afwees en hoe verwond ik mij in mijn hart voelde om te bedenken, dat ik niet kon bidden. In het verborgene kreunde ik en riep ik tot God, maar dit werd versterkt en werd intenser door de vraag, die hij me had gesteld. O, geliefde ouders, begin meteen, opdat ze Gods kinderen mogen worden, terwijl ze nog uw kinderen zijn! Een kleine jongen zei eens: “Vader, neem me

alstublieft vanavond mee naar de samenkomst.” “Mijn jongen,” antwoordde de vader, “je bent nog te jong. Ik zal je meenemen, wanneer je ouder bent.” “Vader,” antwoordde het kind, “als ik nu niet ga, dan zal ik waarschijnlijk, wanneer ik ouder word, helemaal niet meer willen gaan.” Helaas! Dat is vaak het geval. Neem ze daarom mee, terwijl ze nog klein zijn, naar die plaatsen, waar ze iets goeds voor hun ziel kunnen krijgen en voed hen op “in de terechtwijzing en de vermaning van de Here.”

Dan, wat betreft de personen, die u zoal ontmoet: zorg ervoor, dat u met hen over de Heiland spreekt. Als u me vraagt, wanneer u met hen moet spreken, dan antwoord ik: “Onmiddellijk”. Morgenvroeg, bij de toonbank, of in de werkplaats, of steeds, wanneer er een rustig moment is, dat u kunt gebruiken. Misschien kan die vriend, waarmee u denkt te kunnen praten, dood zijn als u het uitstelt tot het eind van de week; dus ga “onmiddellijk” naar hem toe. Er is een prediker, die nu het evangelie predikt en God zegent hem enorm. Hij zegt, dat hij zijn vurigheid te danken heeft aan een opmerking, die ik maakte op een bepaalde bijbelschool, die ik bezocht. Mij werd gevraagd om – zoals we dat plegen te zeggen – “voor de vuist weg” een woord tot de studenten te zeggen en ik zei: “Wel broeders, ik heb niets tot u te zeggen behalve dit ene: Steeds wanneer je de duivel ziet, schiet dan op hem.” De jongeman vertelde me, dat hij zich die zin herinnerde en dit was hem heel vaak van dienst geweest. Dus zeg ik opnieuw tot elke christen hier: Steeds wanneer je de duivel ziet, schiet dan op hem. Als u zonde ziet, bestraf die. Als u twijfel ziet, probeer die weg te nemen. Als u duisternis ziet, haal er dan licht bij om er op te schijnen en doe het “onmiddellijk”, want de gelegenheden vliegen voorbij en spoedig zal het voorbij zijn, tenzij we de gelegenheden aangrijpen, als ze voorbij komen. Er bestaat een triest verhaal over een man in een boot, die meegesleurd werd naar een waterval en verdronk; een uur later zei iemand, die met anderen op de oever had staan kijken: “Ik had hem kunnen redden, als ik er eerder aan gedacht had.” Zij vroegen hem: “Wat had je dan gedaan?” Hij legde hen een perfect verstandig plan voor, dat heel gemakkelijk uitgevoerd had kunnen worden. Ik denk, dat hij diep ongelukkig naar huis ging, want al de toeschouwers van de ramp leken te zeggen: “Waarom heb je daar niet eerder aan gedacht? Je bent te laat verstandig geworden.” Dus wanneer bepaalde mensen gestorven zijn, dan denk ik dat sommigen van u geweten moeten hebben wat het was, om te zeggen: “O, wat had ik graag met hem gesproken! Dat evangelie, dat mij heeft gered, had een zegen voor hem kunnen zijn; nu is hij weg en ik heb te laat aan het geneesmiddel gedacht!” Laat het niet mogelijk zijn om zo spijt te hebben. Steeds, wanneer u een gelegenheid vindt om over redding te spreken tot anderen, doe het dan “onmiddellijk”.

Nogmaals, laat dit woord “onmiddellijk” uw motto zijn *met betrekking tot uw eigen ziel*. Steeds wanneer u merkt, dat uw geestelijk leven achteruit gaat, dat uw geloof zwak wordt, dat uw liefde afkoelt, ga dan terug naar Jezus en vraag om een herleving. Doe het “onmiddellijk”. Probeer deze dingen altijd in de kiem te smoren. Bij de meeste ziekten, die genezen kunnen worden, moeten geneesmiddelen meteen toegepast worden. Als ze een poosje ongecontroleerd kunnen doorgaan, nemen ze in kracht toe tot grote schade van de patiënt. Op het moment, dat u ervaart, dat u niet de kracht in het gebed hebt, die u eenmaal had, ga dan “onmiddellijk” naar Jezus. Op het ogenblik, waarop u zich realiseert, dat u niet de liefde voor zielen hebt, die u vroeger had, haast u zich dan meteen naar Jezus en vertel Hem alles over uw slechte toestand. O, als wij altijd zouden letten op ons afglijden, zodra het begon, wat zou er dan veel ellende en veel zonde voorkomen kunnen worden! Dus, geliefde vrienden, als ik bezig ben uw geval te beschrijven, dan vraag ik u uw gemeenschap met uw Here te vernieuwen. Ga terug naar Christus, vraag om vergeving uit Zijn handen en doe dit alles “onmiddellijk”.

Geliefde christenmannen en christenvrouwen, dit is het motto voor u: “Onmiddellijk”. Laat het door deze plaats vlammen als een bliksemstraal. Wat er ook gedaan moet worden, laat het meteen gedaan worden, zelfs zonder er nog een keer over na te denken. O, geliefden,

zult u nog steeds blijven treuzelen in een noodsituatie zoals deze? Laat me dan nog een paar minuten door blijven pleiten bij u, voordat ik begin aan het andere deel van mijn onderwerp. Stelt u zich een dag van een veldslag voor en een kolonel, die aan zijn regiment het bevel uitvaardigt om naar het midden van het gevecht te marcheren. Aarzelen de mannen? Blijven ze stilstaan? Dan is er muiterij in de rijen. “Voorwaarts!”, roept hij, maar de troepen blijven staan waar ze stonden. Ze zijn ontrouw. Hoe kan de strijd gewonnen worden door mensen die zo doen? Maar kijk eens, hoe trouwe soldaten zich in het leger gedragen. Het bevel wordt gegeven: “Aanvallen!” Het maakt niet uit hoeveel vijanden er zijn; ze gaan er als een wervelwind op af. Wie kan hen nog tegenhouden? Laat het ook bij u zo zijn, geliefde vrienden. Goede soldaten van Jezus Christus moeten niet aarzelen, maar moeten de Leidsman van hun behoudenis “onmiddellijk” gehoorzamen. Hebt u een levendige fantasie? Kunt u zich met het oog van uw gedachten daarginds boven voor de brandende troon van God een engel voorstellen? De stem van de HERE heeft tot hem gezegd: “Daal af naar de aarde.” Kunt u zich voorstellen dat Gabriël daar blijft en zich afvraagt met de vinger aan de mond of hij wel of niet zal vliegen? Vraagt u niet vaak dat u Gods wil op aarde mag doen, zoals engelen dat doen in de hemel? Hoe kunt u dan, zelfs voor een ogenblik, aarzelen om datgene te doen, wat u door Christus duidelijk wordt bevolen om te doen? Laat me u nog een vraag stellen: Treuzelde Christus met Zijn grote opdracht van genade? Nee, want het was bij Hem, zoals de goede Dr. Watts zingt:

*“Ondergedompeld in een golf van zwarte wanhoop
lagen wij daar, ellendige zondaren,
zonder een blijde straal van hoop
of een vonk van de komende dag.*

*Met ogen vol medelijden zag de Vorst der Genade
Ons hulpeloos verdriet
Hij zag het en (o, verbazingwekkende liefde)
Hij haastte Zich om ons te verlossen.*

*Vanaf de schijnende zetels hierboven
Spoedde Hij Zich met vreugdevolle haast.
Hij ging het graf van het sterfelijke vlees binnen
En woonde temidden van de doden.”*

Er was bij Christus geen aarzeling; zal er dan aarzeling zijn bij u, die naar Zijn Naam wordt genoemd? En verder, verloor God tijd, voordat Hij u redde, toen u tot Hem riep? Treuzelt Hij om u nu te zegenen? Als er een ogenschijnlijk oponthoud is, dan is het de oneindige wijsheid, die u laat wachten met slechts als doel dat de zegen, wanneer die komt, des te meer door u gewaardeerd zal worden. Maar Hij staat altijd gereed om u te zegenen. Hij is erop voorbereid om u alles te geven, wat u nodig hebt. Ik vraag u daarom ernstig, op grond van al deze redenen, dit woord “onmiddellijk” als uw motto te nemen. U bent zelf een sterveling; als u uw levenswerk niet “onmiddellijk” tot stand brengt, wanneer kunt u het dan uitvoeren? Anderen rondom u zijn stervende; als u voor hen niet “onmiddellijk” tot zegen wordt gemaakt, wanneer mag u dan hopen iets goeds voor hen te doen? Als er iets goed is om te doen, laat het dan meteen worden gedaan; er kan geen goede reden zijn voor enig uitstel. Waarom zou u nog eens een keer willen nadenken over een duidelijke plicht? In zo’n geval zijn de eerste gedachten de beste en die eerste gedachten moeten worden gevolgd door onmiddellijk en doortastend handelen. “Onmiddellijk”! Schrijf het op uw vaandel; laat het wapperen in de

wind, want de overwinning zal aan de gemeente van Christus worden gegeven wanneer ze met al haar legerscharen “onmiddellijk” uitgaat tot het gevecht.

II. Nu vraag ik de gebeden van alle gelovigen, terwijl ik tijdens de rest van mijn toespraak probeer te spreken tot diegenen die “van de weg zijn geraakt”. In deze grote samenkomst, moeten er velen zijn die niet zijn gered. Het heeft geen zin om te veronderstellen dat we allemaal kinderen van God en dienstknechten van Christus zijn, want dat zijn we niet. Er zijn hier sommigen, die niet gered zijn, maar onder hen zijn er, naar ik hoop, sommigen die wel wensen gered te worden. Wel, als u echt het verlangen hebt om christen te worden, als de Heilige Geest heeft gemaakt dat u de Heiland bent gaan zoeken, dan vraag ik u dit woord ter harte te nemen en het met u mee te dragen naar huis: “Onmiddellijk”, want **HET IS EEN ZEER GESCHIKT MOTTO VOOR ALLE ZOEKENDEN**.

Zoekt u de Here? Dan vraag ik u “onmiddellijk” **naar het evangelie te luisteren**. Het evangelie wordt niet overal gepredikt. Sommigen gaan naar bepaalde kerkdiensten, omdat de muziek er zo prachtig is, anderen omdat de prediker zo knap is; sommigen omdat het “fatsoenlijk” gevonden wordt om naar zo’n plaats te gaan. Ik vraag u dringend, als u Christus niet hebt gevonden: geef om niets anders dan alleen maar om Hem te vinden. Waar zult u Hem vinden dan alleen waar Hij volledig en getrouw wordt gepredikt? Als Hij het enige thema van de toespraak van de prediker is, ga dan daar heen; niet daarheen waar ze het moderne evangelie prediken, dat geen muis zou redden, maar ga daarheen waar Christus aan het kruis wordt verheven als de enige hoop voor de redding van zondaren. Ga daar naar toe, ga meteen en maak er een gewoonte van daarheen te gaan waar de gekruisigde Christus aanhoudend wordt verkondigd. Bedenk hoe de Here de uitnodiging voor het hemelse feest gaf, namelijk door de mond van de profeet Jesaja: “O, alle dorstigen, komt tot de wateren en gij die geen geld hebt, komt, koopt en eet; ja komt, koopt zonder geld en zonder prijs wijn en melk. Waarom weegt gij geld af voor wat geen brood is en uw vermogen voor wat niet verzadigen kan? Hoort aandachtig naar Mij, opdat gij het goede eet en uw ziel zich in overvloed verlustige. Neigt uw oor en komt tot Mij; hoort, opdat uw ziel leve; Ik zal met u een eeuwig verbond sluiten: de betrouwbare genadebewijzen van David.”

Maar wanneer u naar het evangelie luistert, wees dan niet tevreden met alleen maar luisteren, maar **kom** “onmiddellijk” **tot berouw**. U kunt niet Christus hebben en uw zonden vasthouden; geef meteen al het kwade op. Moge Gods gezegende Geest u nu scheiden van uw zonden! Hebt u neiging tot dronkenschap? Keer de vergiftigende beker voor altijd ondersteboven en werk ermee af. Wat is de speciale zonde waaraan u vastzit? Al zou die u even dierbaar zijn als uw rechteroog, ruk het uit; al zou die even kostbaar zijn als uw rechterarm, hak hem af en werp hem van u en doe het “onmiddellijk”. “O,” zegt u, “ik zal er morgen mee aan de gang gaan.” Dan weet ik dat Gods Geest u niet met kracht heeft geroepen, anders zou u meteen bereid zijn om u af te keren van elke verkeerde weg om naar Hem te gaan en dan zou de tijd van uw bevrijding zijn gekomen. Daarom herhaal ik: Kom “onmiddellijk” tot berouw.

Maar dan moet u ook “onmiddellijk” **bidden**. Pleit op dit moment bij de Here, terwijl u in uw stoel zit; of, als u rust en stilte verlangt, bid dan zodra u weer thuis bent, ja, bid op straat, op weg naar huis. Hef uw hart omhoog tot God en roep: “God, wees mij zondaar genadig”, maar doe het meteen, of zoals de tekst zegt: “onmiddellijk”.

Bovenal, **geloof** “onmiddellijk” **in de Here Jezus Christus**. Dat woord “onmiddellijk” zit in elke aansporing van het evangelie. We worden niet gezonden om tot onze hoorders te prediken: “Geloof morgen in de Here Jezus Christus.” Geen dienaar van Christus is gemachtigd om te zeggen: “Stel uw geloof in Christus nog een week uit.” Nu, maar onze boodschap is: “Zie, nu is het de aangename tijd; zie nu is het de dag der redding.” Geloof in Jezus en geloof nu in Hem; als de Geest van God werkelijk in uw geest werkt, dan zult u

overredingskracht, dan zult u blijven zeggen: “Morgen”. Maar als het Gods Woord is, dan zal het met kracht in uw hart komen en u zult zeggen: “Nu Here, ja nu, haal mijn ziel nu uit de gevangenis, opdat ik Uw Zoon mag vertrouwen en Uw heilige Naam mag prijzen.” Als een mens het uitstelt, terwijl hij niets heeft om op te vertrouwen dan de adem in z’n neus, dan is dat het toppunt van dwaasheid. Als een mens het uitstelt, terwijl hij op de rand van het graf staat, dat graf, dat hem naar de hel zal brengen, dan is dat inderdaad verschrikkelijk.

Uitstel is gevaarlijk, maar ik beken, dat ik de mensen en hun criminele zorgeloosheid niet begrijp. Ik denk dat u een poosje geleden in de krant hebt gelezen over de verwoesting van het Zwitserse dorp Elm. Wat een buitengewone zaak was het, dat de mensen het allang was verteld, al maanden, dat men het bos dat boven het dorp uitstak, vaak had zien trillen, wanneer de rotsen werden opgeblazen in de steengroeve. Ze wisten dat vroeg of laat de berg boven hen onvermijdelijk naar beneden zou komen en hen zou verpletteren! Toch gingen ze op zondagmorgen naar de kerk en kwamen even gemakkelijk en rustig samen alsof er niets angstaanjagends ooit met hen zou kunnen gebeuren. Velen van u herinneren zich ongetwijfeld het verhaal en daarom hoef ik u niet te vertellen hoe, plotseling, het grote bos boven het dorp naar beneden scheen te komen, bovenop hen; toen moedige mensen van het hoger gelegen gedeelte van het dorp zich naar beneden haastten om hun dorpsgenoten te helpen, waren ze daar nauwelijks aangekomen of de berg zelf kwam naar beneden in één kolossale massa en begroef in een ogenblik het hele dorp. De mensen wisten dat er zo’n ramp als dit zeker zou gebeuren; ze waren steeds maar weer gewaarschuwd en toch volhardden ze erin om daar te blijven wonen. Ik weet niet hoe mensen gewend kunnen raken aan een dreigend gevaar, zoals zij dat deden; ik moet de verhardheid van diegenen afkeuren die eigenzinnig zo’n vernietiging riskeerden, maar dit is nog niets vergeleken met de dwaasheid van mannen en vrouwen die de grote berg van de Goddelijke toorn zien trillen, terwijl hij op het punt staat op hen te vallen om hen voor heel de eeuwigheid te verpletteren; toch gaan ze door met hun spelletjes en houden ze zich bezig met hun sporten, alsof er geen God zou zijn om hen te oordelen, geen hemel om die te zoeken en geen hel om die te ontvluchten. Ze zondigen alsof de ongerechtigheid enkel kinderspel is en er geen straf op volgt in de toekomstige wereld. Uitstel is altijd gevaarlijk, maar ik voel me gedrongen om te zeggen dat het vooral op dit ogenblik gevaarlijk is voor sommigen van u, want zo waar de Here leeft, tenzij u binnen een week redding vindt, zult u in een andere wereld zijn waar het voor u onmogelijk zal zijn om die redding te zoeken of te vinden. Als u niet spoedig gered wordt, zult u voor altijd verloren zijn. Uitstel is gevaarlijk; daarom, ontsnap om uw leven te redden en ontsnap meteen.

Bovendien, uitstel zal een groot verlies voor u zijn. Als ik op dit ogenblik niet was gered en bij m’n volle verstand was, dan zou ik wensen hier en nu gered te worden. Ik weet niet wat er met de twee mannen is gedaan, die de afgelopen twee jaar in de gevangenis hebben gezeten ten gevolge van een vermoedelijk valse beschuldiging. We hoorden dat de minister van Binnenlandse Zaken hen heeft opgehaald uit Chatham om hen naar Pentonville of Millbank te brengen en dat ze in hun eigen kleren werden voorgeleid, met de bedoeling om hen morgen vrij te laten, maar ik geef u de verzekering, dat als ik in hun positie was geweest en mij was gevraagd: “Geeft u er de voorkeur aan om op zaterdag vrijgelaten te worden of tot maandag te wachten?”, dat ik dan gezegd zou hebben: “O, laat me meteen vrij, onmiddellijk!” Elk uitstel zou verlies voor mij zijn. Wie wil er nu gedurende een zondag in de gevangenis blijven, terwijl hij vrij kan rondlopen? Wie wenst daar vijf minuten langer te blijven dan waartoe hij wordt gedwongen? En op dezelfde manier geldt: wie wil er vijf minuten langer onbekeerd blijven dan hij hoeft te zijn? Het is verlies voor een mens om ongered te zijn; zelfs wanneer hij uiteindelijk gered wordt, is heel de tijd die aan z’n bekering vooraf ging, te vergelijken met een even lange tijd in de gevangenis; het is dode tijd, verloren tijd. Laat er daarom geen uitstel zijn wat betreft het vertrouwen op Christus, want elk uitstel is verlies.

En verder, uitstel kan het moeilijker maken om op de levensweg te komen. Iemand op een bepaald spoortraject wil naar het noorden gaan, maar hij stapt in de verkeerde trein en

reist daarom naar het zuiden. Nadat hij een eindje op weg is, steekt hij z'n hoofd uit het raam en zegt: "Dit is niet het station waar ik langs had moeten komen." Als de bagagekruiers dan een naam roepen die totaal anders is dan wat hij verwacht te horen, dan roept hij: "Wel, ik zit in de verkeerde trein!" Wat doet hij dan? Doorgaan en zeggen: "Wel, ik zal zo meteen wel een keer uitstappen"? Nee, hij niet. Als hij zakenman is en zich aan een afspraak wil houden, dan springt hij, nadat hij z'n vergissing heeft ontdekt, bij het eerste station eruit en zegt: "Vertel me alstublieft, wanneer er een trein teruggaat. Ik ben blijkbaar naar het zuiden gereisd in plaats van naar het noorden en ik wil zo vlug mogelijk terug." M'n geliefde vrienden, sommigen van u zitten in de verkeerde trein en u bent vanavond op een station gekomen; het is niet een station waar u had moeten zijn. Ik smeed u, stap niet over in een andere trein in dezelfde richting. Ik bid God dat, door Zijn genade, u meteen uit de trein mag stappen waarin u gereisd hebt en dat u zegt: "Waar is de trein die naar de hemel gaat? Ik moet er op de één of andere manier in zien te komen. Eerste klas, tweede klas, derde klas, of in de goederenwagon, het maakt niet uit, als ik er maar in kan komen, want ik heb tot nu toe een vergissing begaan en ik wil daar niet mee doorgaan, want hoe langer ik blijf zoals ik ben, hoe moeilijker het voor me wordt om behouden te worden.

Denkt u ook niet, geliefde vrienden, dat elk moment, dat een mens het uitstelt, hij meer zonde bedrijft? Als ik niet datgene doe wat goed is, zondig ik door nalatigheid. Wanneer iemand een week lang een plicht verzaakt, hoe vaak zondigt hij dan? "Eén keer", zegt u. O nee! Het is z'n plicht om het nu te doen, maar hij heeft het niet gedaan, dus dat is zonde. Het zal evenzeer z'n plicht zijn over vijf minuten, en elk moment dat hij het uitstelt, gaat hij door met zonde op zonde te stapelen, hoe langer hij het uitstelt. Hebt u nooit de legende gehoord over iemand die heel vaak z'n berouw had uitgesteld, totdat hij meegenomen werd naar een bos, waar hij een oude man bezig zag hout te hakken voor z'n vuur; hij bleef hakken totdat hij genoeg had om een dikke bundel te maken en toen knoopte hij de bundel bij elkaar en bukte zich om het op z'n schouders te leggen, maar het was te zwaar voor hem om te tillen. De oude man zuchtte, pakte z'n bijl en ging nog meer takken hakken en deed ze bij z'n bundel, maar toen hij probeerde het op te pakken, was het natuurlijk zwaarder dan daarvoor. Zo ging de dwaze, oude man met heel veel zuchten door met nog meer hout te hakken en die op de hoop te leggen. Toen probeerde hij die te tillen, maar het was natuurlijk nog zwaarder geworden; hoe langer hij uitstelde, hoe zwaarder de last werd. Dat is nu precies uw geval, geliefde vrienden, wanneer u het uitstelt om tot berouw te komen.

Er is des te meer zonde om berouw van te hebben en er is des te meer hardheid van hart om overwonnen te worden; dus elk ogenblik, dat u het uitstelt, maakt u het moeilijker. "Grootvader," zei een klein kind, "de prediker sprak over het liefhebben van Jezus; hebt u Hem lief?" "Nee kind," zei de oude man, "ik heb nooit over deze dingen nagedacht; maar ik hoop dat jij dat zult doen, terwijl je hart nog teder is." "Maar, grootvader, u zult spoedig sterven; wilt u Jezus niet liefhebben?" "Nee, kind," antwoordde de oude man, "mijn hart is nu te hard; het heeft geen zin voor mij om er over na te denken." Menig man heeft dat gezegd; het is een grote vergissing, want de Here kan het hardste hart zacht maken en de oudste man of oudste vrouw tot bezinning laten komen. Toch ligt er een grote waarheid in de woorden van de grootvader en het is iets gezegends wanneer we de Here op tijd beginnen te dienen, want er is een verhardingsproces, dat elk uur van uitstel doorgaat. Ik bid tot God, of Hij in Zijn oneindige genade dat mag voorkomen, door een ieder van u "onmiddellijk" tot Jezus Christus te brengen.

Zal ik u nog één ding vertellen voordat ik eindig? Het is dit: steeds wanneer een mens Christus niet "onmiddellijk" wil aannemen, steeds wanneer hij z'n zonde niet "onmiddellijk" wil opgeven, steeds wanneer hij niet "onmiddellijk" in Jezus wil geloven, dan is dat een

omslachtige manier om "nee" te zeggen tegen Christus. De vader in de gelijkenis zei tot de zoon: "Ga vandaag aan 't werk in mijn wijngaard", en hij antwoordde: "Ik ga, mijnheer". Dat wil zeggen: "Ik zal gaan mijnheer; ik ben van plan het te doen. Geef me even tijd om

erover na te denken; het is helemaal oké mijnheer; ik zal gaan.” Maar hoe staat het nu verder in die gelijkenis? “Hij zei: ‘Ik zal gaan meneer’; en hij ging niet.” Het was een indirecte manier om te zeggen, dat hij uiteindelijk niet van plan was om te gaan. Helaas! Dat is het, waarvoor ik bang ben dat sommigen van u vanavond zullen doen. U zult zeggen: “Ja, wat de prediker zegt is helemaal juist. Wij moeten Christus zoeken en om genade smeken; en we zullen dat doen – weldra, – spoedig, – niet onmiddellijk. We kunnen ons natuurlijk niet haasten in dit soort dingen, maar we zullen er een keer op een dag aandacht aan geven.” Ik zeg u ronduit heren, dat u het niet zult doen; u bent het soort mensen dat niet tot Christus zal komen. U hebt niet de morele moed om te zeggen: “Nee”, maar u bedoelt de hele tijd “nee” en als u “nee” zou zeggen, zou ik meer hoop voor u hebben, want de rest van de gelijkenis gaat als volgt: “Hij zei tot de andere zoon: ‘Ga, werk vandaag in mijn wijngaard’, en die zei: ‘Ik wil niet’.” Dat was nogal onomwonden, “maar later kreeg hij berouw en hij ging”. Nu, ik heb liever dat u zegt: “Ik wil niet”, en dan daarna naar huis gaat, berouw krijgt en tot Christus komt, dan dat u er omheen draait en zegt: “O, ja, ja, ja!”, denkend dat u Christus een compliment maakt met uw leugens. Ik durf geen mildere term te gebruiken. Dat “ja, ja, ja”, betekent dat u niet wilt. Is u nooit het volgende opgevallen, wanneer u collecteerde met een intekenlijst: als u bij iemand komt die niet ronduit “nee” zegt, maar zegt: “Wel, laat me eens naar uw lijst kijken; ja, waar is het voor?”, dat hij er dan meestal aan toevoegt: “Er wordt zoveel bij mij aan de deur gebeld; ik zal erover nadenken.” Ik heb zulke mensen gekend die er een heel lange tijd over nadachten, maar er kwam nooit iets van al hun nadenken terecht. U glimlacht om wat mensen doen ten aanzien van een intekenlijst, en het is in bepaalde opzichten iets om over te glimlachen, maar let er wel op dat u niet hetzelfde doet met uw ziel. Ik vraag u, handel niet zo ten opzichte van de Here Jezus Christus. Denk er niet alleen maar over na, maar doe het. Ga onmiddellijk naar Hem toe en denk er daarna over; dan zult u hebben te bedenken, met vreugde en blijdschap, dat het beste werk waartoe Zijn genade u ooit in staat stelde, was: vluchten naar Christus en uzelf aan Hem overgeven.

God zegene u, geliefde vrienden! Mogen we elkaar allemaal in de hemel ontmoeten, door Jezus Christus onze Here! Amen.